

А Числобог¹ рахує дні наші і говорить
Богові числа свої.

Велесова книга (дошка 11-Б)

1. Час

Оксана не спала. Лежала в зручному теплому ліжку на сьомому поверсі панельної дев'ятиповерхівки і слухала ніч. Штори на вікні розхилені — не хотілося ховатися від світу сьогодні. Дивилася у вікно — навпроти точнісінько такий самий будинок. Лишень з маленькою різницею: на ньому величезне електронне табло.

Годинник показує — 00:00.

Нулі. Час безчасся. Здається, все на мить завмирає. Немає болю, немає світу, немає неба, зір, місяця, сонця, немає Бога. Є тільки круглі нулі перед початком. Час безчасся? Але ж і часу нема. Лишень ефір. І тут з'являється Бог, несучи, мов Атлант, на раменах час, і...

00:01.

¹ Бог Чисел, тобто Бог часу. В Україні Числобога вшановують у час зимового сонцестояння 21—22 грудня, на Різдво Божича, а також одночасно і поруч зі Сварогом. Вважають, що на Різдво з народженням Молодого Божича Коляди час «оновлюється», тобто починається нове Коло Свароже. (Г. С. Лозко. *Українське народознавство*)

Початок чи продовження? Початок з нуля чи продовження після нуля?

Оксана дивиться поверх даху на смутний клаптик неба. Зірок майже не видно. Місяць мерехтить блідою плямою. У місті забагато світла, тому він такий тьмянний. Але й місяць гасне, закутуючись в темний саванхмар. Буде сніг. І слідом за ним в місто увійде Зима.

Через півгодини годинник майже зникає в ряботинні лапатога білого пір'я лебедиків-хмар, які чубраються після купелю в небесному чорному ставку й засипають своїм пухом місто, дерева, річку, парк.

В груди повертається біль, який трохи відступив після кінської дози знеболювального. Він живе у ній вже два роки. Оксана звикла до нього, мов до вірного приятеля. Часом почуває себе майже мертвою, коли він довго не повертається. Повернувся. Отже, досі жива. Та цього разу вже надто сильний. Оксана не кричить, не стогне. Зціпила зуби і мовчить. Боїться налякати донечку та маму. Вони і так стільки натерпілися та пережили через неї. Ці пару літ боротьби з хворобою забрали багато здоров'я та грошей в її рідних. Продали трикімнатне помешкання в Києві, прикраси, меблі. Здавалося, подолала недугу, однак то була лише ремісія. Все намарно. Скільки це ще триватиме? Лікарі сказали, недовго — надії на одужання ефемерні.

Приїхала помирати додому. Мар'янка не захотіла лишати маму сам на сам з болем та смертю. Хоча і благала, і молила доньку. Така вперта. Взяла академку в університеті та й подалася з Оксаною. Зараз працює санітаркою в районній лікарні, кращої роботи в невеличкому районному центрі похапцем годі знайти. Грошей заледве вистачає на знеболювальне та інші ліки.

А ще їжа, одяг, молодість доньки. Ніхто не дорікає Оксані. Однак жінка без слів усе розуміє. Вона — тягар для рідних, зайвий клопіт і обтяжливі витрати.

Оксана вдивляється в цифри на табло. Снігова пелена така густа, що лише уривки світлячків проглядають крізь снігову намітку. Простягає руку до столика, що стоїть поруч. Між ліками намацує мобільний, вмикає тремтячими руками — 02:30. Час. Уже час, а то буде запізно.

Зібравши докупи сили, Оксана встає з ліжка. Груді, здається, зараз вибухнуть від болю. Вона навчилася з ним жити, але щоразу — це Голгофа. Їй таки вдається відмежуватися від нього, і жінка починає вдягатися у ще звечора наготовлений одяг: старі сірі джинси, древня темно-синя вовняна кофта, де-не-де підточена міллю, діряві шкарпетки, які тримала бозна для чого (а, бачиш, таки згодилися). Неслухняне густе волосся, яке звечора востаннє помила любистком, сяк-так пригладжує рукою, збирає докупи. Намацавши на столі гумку, зав'язує його в тугий вузол. Тепер останнє — прощальний лист «в майбутнє з минулого» чи якось так. З-під подушки витягує трішки пожмаканий аркуш паперу, складений вчетверо, кладе на стіл. Здається, що писала його вічність, поки підшукала потрібні слова. Рідні мають зрозуміти: вона — лише безнадійно хвора жінка. Слухає звуки за дверима кімнати. Тиша. Її рідні сплять. Навшпиньки виходить в коридор і зупиняється. Світло від снігу падає сутінками в квартиру. Двері в мамину кімнату привідчинені, у Мар'янчиній щільно закриті. Шепоче: «Пробачте мені, мої любі! Пробачте й прощайте!» Рішуче намацує на вішаку свою вицвілу від часу, колись бузкову, куртку: в ній вона по гриби

ходить, ні — ходила, хідники тріпала, в городі порпала-ся. Куртка стара, але надійна. Тільки Оксана її і носила! На маму затісна, для Мар'янки — закоротка. Нікому вона вже не стане в пригоді. Вдягає її, натягує старі черевики, на голову шапку, обережно відчиняє двері та виходить з квартири. Ключі не бере. Навіщо? Це дорога в один кінець. Правда, двері залишаться незамкненими, та нехай — це зайвий шум. До того ж, здається, в таку ніч навіть недобрі люди сидять вдома. Якусь мить стоїть, притулившись до дверей, слухає, чи не розбудила випадково рідних своєю метушнею. Тиша.

Оксана прямує східцями вниз. Не ризикує викликати ліфт. Зайвий шум. До хвороби вона майже не їздила ліфтами. Навіть на чотирнадцятий поверх могла впевнено вибратися пішки. Мала на них фобію.

Почалося все в другому класі.

Оксана поверталася зі школи додому. Як завжди, неквапом зайшла у ліфт. Коли вже майже натиснула на гудзик сьомого поверху, через двері прошмигнув чужий. Мала перелякано витріщилася на незнайомця. Тато попереджав, що з чужими не можна їхати в ліфті. Чоловік був обшарпаний, від нього сильно смерділо. Коли натискав на дев'ятий гудзик, його рука тремтіла. Він розвернувся обличчям до Оксани: майже водянисті порожні очі забігали в дивному танку так швидко, що здавалося: зараз повистрибують з орбіт. Жах пришпилів дівчинку до стіни ліфта, не змогла ні поворухнутися, ні закричати, бо втратила голос від страху. Незнайомець нахилився над малою, зняв обережно з її вух золоті сережки. Потім вишкірився жахливим чорним, майже беззубим ротом, погладив по голівці волохатою рукою і прошепотів:

— Не бійся, мала. Я тебе не з'їм. Ломка у мене.

Та тремтяча волохата рука і вицвілі, кольору осіннього смутного неба очі ще довго будуть маритися малій Оксанці в нічних жахіттях.

Потім незнайомиць ніби розчинився в тьмяних колах, що замиготіли перед очима. Прийшла до тямі від дотику ніжної маминої руки у себе на чолі. Стурбовані очі батьків дивилися на малу. Вона знепритомніла у ліфті. Її знайшла сусідка пані Стефа, яка поверталася з крамниці.

Після цієї історії Оксана старалася уникати ліфтів. А коли все ж доводилося ними користуватися, то завжди почувала себе переляканою восьмирічною дівчинкою, навіть тепер. Незнайомця так і не знайшли, незважаючи на татові робочі зв'язки. Десь через місяць після цієї історії Оксана записалася в секцію вільної боротьби, полишивши назавжди спортивну гімнастику. Вмовляння мами, тренера, подруг, натяк на те, що це не дівчачий вид спорту, та інші мудрі аргументи Оксану не переконали:

— Нічого не вийде, мамо. Тато не зможе бути завжди поруч. Я маю навчитися давати собі раду сама.

Батько не відмовляв. Знав, що переконати дочку ні сльозами, ні благаннями не вдасться — мала була така ж вперта, як і він.

Згадувала, наче вчора то все відбувалося. Невже в кінці дороги так відчайдушно спогади не дають спокою? Спомин, мов листівка, а чи чорно-біла світлина з минулого.

Оксана виходить з дверей під'їзду й потрапляє в зиму. Нарешті вона прийшла, така жадана, така світла. Увірвалася в браму міста лапатим сніговієм. Під ногами лілейний святочний обрус. Так і має бути, бо якщо уродини — то свято, то і кончина людини мусить стати празником. Оксана стає під ліхтарем, який хоч і заліплений снігом, та все ж мужньо продовжує нести варту, одноокий ву-